

Голас душы

Яднанне ў любові

№ 37 (220)
Субота, 16 верасня 2006 г.

Штотыднёвы хрысціянскі бюлетэнь

АДКРЫЦЦЁ НЯДЗЕЛЬНАЙ ШКОЛЫ

10 верасня ва ўсіх каталіцкіх храмах Беларусі адбылося адкрыццё нядзельных школ. На святочных лінейках з Божым блаславенствам распачыналі дзеці навучанне ў новым годзе.

Для хрысціянскіх сямей, дзе падрастаюць дзеці, іх духоўнае развіццё з'яўляецца найбольш актуальным. Неабходна ведаць правільныя адказы на яго пытанні адносна веры, сэнсу жыцця, значэння постаці Ісуса Хрыста ў лёсе чалавека.

У сваім казанні ў часе урачыстай Імшы ксёндз-пробашч Чырвонага касцёла Уладыслаў Завальнюк параўнаў падрастаючае пакаленне са снапамі жыта, якія ў гэтыя дні ўпрыгожваюць алтар святыні. Яны – ужо вынік працы чалавека, які пасадзіў зерне, і з Божай дапамогай сабраў ураджай, не згубіўшы налітых зярнятак у гэтых каласах. Нябачная, цяжкая праца рук чалавечых ператварыла малыя крупінкі «пасадачнага матэрыяла» ў каласы збожжа, якое будзе даваць «хлеб штодзённы» для нашага жыцця.

Так і душы дзяцей. Яны ўжо маюць у сабе зярняткі дабрыні, любові Божай. А ці нальюцца іх сэрцы потым дабрынёй, ведамі, духоўнасцю, каб карыстацца і перадаваць багаты скарб Божай любові далейшым пакаленням, адорваць ім сваіх блізкіх, дзяліцца ім з братамі сваімі? Каб не прайшлі марна гады, каб не зачарствелі душы, каб не загінула зерне дабра і не стала пустацветам, – таму сваіх дзетак і прывялі ў храмы, бацькі і бабулі, старэйшыя браты і сёстры. Тыя, хто рыхтуецца да Першай Камуніі, будуць навучацца ў нядзельнай школе два гады, а іншыя працягнуць сваё духоўнае выханне. Каб па жыцці несці плён сваіх хрысціянскіх здабыткаў, каб не абсыпалася да пары «каласы» ад бязвер'я, расчараванасці, нечаканых паваротаў у гэтым жыцці, каб не стаць духоўным пустазеллем – трэба вельмі многа працаваць, імкнуцца да дасканаласці і святасці. Таму падтрымаць, навучыць, падсказаць, направіць на першых кроках знаёмства з жыццём і прызваныя нядзельныя духоўныя школы пры святынях.

Шмат пытанняў ставіць перад намі жыццё. Вучыцца адказваць на іх будзем заўжды. Дапаможа нам у гэтым удзел у Набажэнствах, Святая Камунія, Сакрамант Пакаяння. І каб надзейным спосабам наблізіцца да паняцця і прыняцця актыўнага ўдзелу ў жыцці Касцёла, сённяшнія дзеткі робяць першыя крокі.

Няхай гэтыя крокі будуць трывалымі, падмацаванымі хрысціянскімі ведамі і духоўна багатымі.

РАСПАЧЫНАЕЦЦА НОВЫ КАТЭХЕТЫЧНЫ ГОД

З надыходам верасня школьнікі вяртаюцца за парты, студэнты – ва універсітэцкія аўдыторыі, а ў парафіяльных нядзельных школках распачынаюцца заняткі рэлігіі

Само слова «катэхізацыя» утворана ад грэцкага дзеяслова katechein, што азначае «навучаць асновам рэлігіі». У нашай краіне ў гады «ваяўнічага атэізму» Касцёл быў пазбаўлены магчымасці навучаць дзяцей праўдам хрысціянскай веры. Таму для бацькоў, якія прыводзяць сваіх дзетак на заняткі рэлігіі і дапамагаюць ім у падрыхтоўцы, гэта з'яўляецца добрай нагодаю паглыбіць і свае асабістыя рэлігійныя веды, умацаваць сваю веру. З-за доўгачасовага рэлігійнага пераследу ў нас і сёння даводзіцца сустракацца з праявамі фармальнага падыходу да рэлігіі, які можна назваць таксама «рытуальным». У гэтай сітуацыі катэхізацыя дапамагае чалавеку пазнаць сутнасць хрысціянскага вучэння, каб у адпаведнасці з ім будаваць свае адносіны да свету і ўсё сваё жыццё, бо менавіта да гэтага скіраваны ўсе касцёльныя абрады. Такім чынам, на катэхетаў – тых, каго Бог паклікаў да абвяшчэння праўдаў веры іншым – кладзецца асабліва вялікая адказнасць.

Напярэдадні новага катэхетычнага года ў мінскім архікатэдральным касцёле Імя Найсвяцейшай Панны Марыі адбылася сустрэча катэхетаў, падчас якой яны прасілі ў Бога дапамогі ў сваім служэнні. Сустрэчу, у якой бралі ўдзел каля паўсотні асобаў, узначаліў Апостальскі Адмінітратар Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі біскуп Антоній Дзям'янка. Ён сказаў катэхетам, якія заданні ўскладае на іх мясцовы Касцёл і чаго ад іх чакае. Біскуп нагадаў, што кожны катэхет – духоўная асоба, манах ці свецкі – абавязкова павінен мець кананічную місію: даручэнне выконваць катэхетычнае служэнне. Гэта абавязвае катэхета ставіцца да свайго служэння не проста як да працы, а як да сапраўднай місіі, даручанай яму Богам і Касцёлам. Біскуп Антоній нагадаў, што катэхізацыя павінна адбывацца з дзіцячага садку і да заканчэння школы. Ён таксама звярнуў увагу прысутных на асаблівую важнасць катэхізацыі маладых, якія рыхтуюцца да прыняцця сакрамэнту сужэнства, у сувязі з крызісам сям'і ў сучасным свеце. Катэхеты атрымалі ад свайго біскупа заданне праводзіць выхаваўчыя сустрэчы з бацькамі дзяцей, якія наведваюць нядзельную школу.

Акрамя біскупа Антонія Дзям'янкі да катэхетаў прамовілі катэхетычныя рэферэнты Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі кс. Аляксандр Яшэўскі SDB і сястра Часлава Навіцкая, уршулянка. Яны бліжэй пазнаёмілі катэхетаў з новараспрацаванай праграмай катэхізацыі на наступны навучальны год, а таксама далі агульныя рэкамендацыі адносна катэхетычнай дзейнасці. Падчас святой Імшы з удзелам катэхетаў кс. Аляксандр Яшэўскі SDB прамовіў гамілію, у якой падкрэсліў важнасць катэхізацыі і веліч заданняў, што стаяць перад сучаснымі катэхетамі.

Catholic.by

АБ`ЯВЫ

Дарагія дзеці і моладзь! Нядзельная школа нашай парафіі адкрыла для вас свае дзверы!

Расклад заняткаў у нядзельнай школе

Дзень тыдня	Імя і імя па бацьку катэхеткі	Час катэхезы	Клас
Аўторак	Наталля Уладзіміраўна	18.00	2
Аўторак	Часлава Чаславаўна	18.00	моладзь
Серада	Марыя Чаславаўна	10.00, 18.00	1
		19.00	2
Чацвер	Наталля Уладзіміраўна	18.00	1
Субота	Наталля Уладзіміраўна	18.00	дзеці 3-6 год
Нядзеля	Наталля Уладзіміраўна	09.45	1
Нядзеля	Алена Канстанцінаўна	10.00	1
Нядзеля	Алена Рафаілаўна	10.00	2
Нядзеля	Галіна Пятроўна	10.00	моладзь
Нядзеля	Алена Канстанцінаўна	12.30	2
Нядзеля	Алена Рафаілаўна	12.30	1
Нядзеля	Ганна Раманаўна	14.30	дарослыя
Нядзеля	Галіна Станіславаўна	15.30	1
Нядзеля	Ганна Раманаўна	16.00	«Гасанна»
Нядзеля	Галіна Станіславаўна	18.00	2
Нядзеля	Наталля Уладзіміраўна	18.00	2

ЕДИНСТВО ВО ХРИСТЕ

« Драгоценной Жемчужине» 14 лет

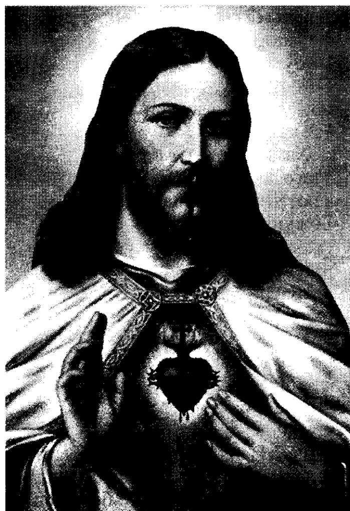
«Костел, даже несмотря на все потери, которые он несет, не перестает с надеждой смотреть в будущее. Надежда эта – знак силы Духа. А сила Духа всегда измеряется мерою Апостольских слов: «Горе мне, если я не благовествую (1Кор 9, 16)».

Иоанн Павел II

История общины «Драгоценная Жемчужина» международного движения «Свет-Жизнь» начинается со встречи руководителя Белорусского ансамбля «Мара» с ксендзом Иренеушем Копачем в Карлсберге в Германии, где ансамбль находился на гастролях. Ксендз Иренеуш получил приглашение в гости в Минск. Он давно мечтал приехать в Беларусь на евангелизацию Востока, откликаясь на призыв Папы Иоанна Павла П о евангелизации всего мира. Охотно принял приглашение и 14 сентября 1992 года приехал в Минск. Вместе с ним приехали братья-поляки Юзэф Желязный, Кшыштоф Желязный, Януш Квасный, словак Михал Ханечек. Начали евангелизацию после Святой Мессы в костеле Возвышения Святого Креста на Кальварии, затем состоялась встреча с людьми во дворце Тракторного завода. Несколько человек, особенно молодежь, горячо откликнулись на призыв принять Иисуса Христа в свое сердце и приняли Его как своего Господа и Спасителя. Они подхватили призыв идти и гласить Евангелие всем людям.

Образовалась небольшая группа, которая впоследствии стала называться «Драгоценная Жемчужина» (Мт 13, 46). Главная задача Общины – евангелизация, свидетельство о любви Иисуса Христа к каждому человеку. В Духе Святом мы объединяемся с нашими братьями во Христе в Беларуси, Германии, Италии, Польше, России, Казахстане, Калининграде и др.

Вот уже 14 лет ксендз Иренеуш Копач – модератор "Драгоценной Жемчужины", бессменный, неутомимый, необходимый, любимый наш пастырь. В 1985 году в Карлсберге он был посвящен в священники для движения «Свет-Жизнь», став учеником и продолжателем слуги Божьего ксендза Франтишка Бляхницкого, основателя этого движения. Услышав сердцем призыв Господа: «Когда

Дух Святой сойдет на вас, вы получите Его мощь и будете свидетелями Моими в Иерусалиме и во всей Иудее, и Самарии, и до края земли» (Деян 1,8), – решил стать миссионером и трудиться на Божией ниве евангелизации.Многие годы рядом с ксендзом Иренеушем делит все трудности и радости мессионерского призвания Юлия Фролова, юной девочкой пришедшая в общину по призыву Божию. Владеет итальянским, польским, немецким, английским языками, не говоря уже о русском и белорусском. Организация всех ОАЗИСОВ, встреч, когда она у нас в Минске, обучение новым песням-молитвам, наполненные духовным содержанием теологически грамотные катехезы – ее вклад в духовное возрастание «Жемчужины».

Невозможно перечислить тех, кто благодаря духовной силе ксендза Иренеуша принял Иисуса Христа в свое сердце, кто возрастает в вере на встречах в «Драгоценной Жемчужине», шагах к христианской зрелости, на ОАЗИСАХ, на реколлекциях.

Огромную, ощутимую помощь ксендзу Иренеушу оказывал светлой памяти ксендз Мечислав Лабяк, с которым ксендз Иренеуш познакомился в Польше и предложил ему поехать в Минск, чтобы полнее заниматься духовным возрастанием членов общины. Ксендз Мечислав принимал участие в молитвенно-евангелизационных встречах, проводил шаги и ОАЗИСЫ Новой Жизни. Вечную память дай ему, Господи!

Любовь Божья действует через ксендза-магистра Владислава Завальнюка в возрождении святынь на Беларуси. Он постоянно добивается организации новых приходов. Так было и с костелом в небольшой деревеньке Синило, где ксендз Владислав предложил включиться в строительство костела и «Драгоценной Жемчужине». Согласились, построили костел, и с тех пор мы постоянно чувствуем ощутимую помощь ксендза-магистра и в Синило, и в костеле св. Симона и св. Елены, и вместе строим Царствие Небесное в людских сердцах.

Радует и дает духовные силы внимание и участие в жизни общины Его Экселенции епископа Антония Демьянко. С его благословения община пополнилась пятью аниматорами, он часто участвует в наиболее значительных мероприятиях общины, на юбилейных встречах, на ОАЗИСАХ.

В своих молитвах мы просим Господа о Божией благодати для Его Экселенции епископа Антония Демьянко, ксендза-магистра Владислава Завальнюка, ксендза-модератора Иренеуша Копача, всех, кто помогает нам гласить Слово Божие, говорить о любви Божией к каждому человеку на земле.

Алина Гречухина

УРАЧЫСТАСЦЬ У БАРЫСАВЕ

8 верасня Касцёл адзначае свята Нараджэння Найсвяцейшай Панны Марыі. З гэтай нагоды ў адной з барысаўскіх парафій, якая носіць такі тытул, адбылася парафіяльная ўрачыстасць, у якой браў удзел Апостальскі Адміністратар Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі біскуп Антоній Дзям'янка.

Падчас урачыстай святой Імшы, у якой бралі ўдзел святары з мясцовых і навакольных парафій, а таксама вялікая колькасць вернікаў, біскуп Антоній прамовіў гамілію, у якой звярнуў увагу на неад'емны абавязак бацькоў рэлігійнага выхавання сваіх дзяцей.:

1. Гісторыя свята

Сёння мы адзначаем свята Нараджэння Найсвяцейшай Панны Марыі. Святое Пісанне нідзе не ўзгадвае пра нараджэнне Марыі. Аднак, традыцыя гаворыць, што Яе бацькамі былі святая Ганна і святы Яўхім. Яны былі пабожнымі юдэямі. Нягледзячы на іх сталы ўзрост, яны не мелі дзяцейі, а ў тыя часы гэта лічылася пакараннем за грахі продкаў. Таму Ганна і Яўхім шчыра прасілі Бога аб дзіцяці. Бог выслухаў іх просьбы і, як узнагароду за іх бязмежны давер Яму, учыніў так, што Ганна нарадзіла дачку Марыю. Ганна тады яшчэ не ведала, што Марыя была беззаганна зачатая і захаваная ад усялякага граху, каб пазней, паслухмяная Божай волі, Яна стала Маці Божай.

У нас, на Беларусі, свята Нараджэння Найсвяцейшай Панны Марыі называюць па-народнаму Багач. Нездарма існуе прымаўка: «Прыйшоў Багач – кідай рагач, бяры сявеньку – сей памаленьку». Людзі найперш хацелі, каб кінутае ў зямлю зерне благаславіла Багародзіца. З пасяўным зернем мяшалі зерне, вылушчанае з каласоў, якія былі разам з кветкамі і зёлкамі асвечаныя ва ўрачыстасць Унебаўзяцця Маці Божай, каб выпрасіць добры ўраджай. У свята Багача ладзілі таксама дажынкі.

2. Нараджэнне новага стварэння – пакора і падпарадкаванне Божай мудрасці

Сённяшняе свята нагадвае нам пра тое, што Марыя была звычайным чалавекам. Хоць Яна і была захаваная ад заганы першароднага граху, аднак на працягу ўсяго свайго жыцця мела вольную волю і не была абмежавана ніякім прадвызначэннем. Гэтак жа, як і кожны з нас, Яна мела сваіх бацькоў, расла, бавілася, дапамагала па гаспадарцы, мела знаёмых і сваякоў. Толькі Яе давер, паслухмянасць і поўны веры адказ на Божы голас учынілі, што «будуць праслаўляць Яе ўсе пакаленні».

Хвала Марыі паходзіць з таго, што ўсю сваю надзею Яна ўскладала на Божую Праўду. Можна сказаць, што Божая мудрасць была Яе жыццёвай кіраўніцаю. На многіх абразах Маці Божая паказаная падчас вывучэння Святога Пісання, якое дае «сапраўднае разуменне кожнай створанай рэчы ў яе адносінах да Бога» *(ККК 216)*. Гімн «Magnificat», якім Маці Божая выказвае ўдзячнасць Богу, складаецца з розных урыўкаў Боганатхнёнага тэксту. Марыя была так шчыльна злучаная з Божым словам, што яно перапаўняла Яе памяць, вызначаючы Яе думкі і ўчынкі. Традыцыя Касцёла часта выкарыстоўвала ў адносінах да Марыі найпрыгажэйшыя словы, якія гаварылі пра Мудрасць; у літургіі ж Яна ўслаўляецца і паўстае перад намі як «Сталіца Мудрасці» *(пар. ККК 721)*.

Імя «Марыя» ў габрэйскай мове азначае «пані» і «надзея». Маці Божая паказвае нам, што асаблівую годнасць і надзею на зямное шчасце і вечнае збаўленне мае той, хто штодня кіруецца Божаю Мудрасцю і Евангеллем, таму што Божая Праўда з усёй моцаю падкрэслівае годнасць кожнай чалавечай асобы як Божага дзіцяці,аднаўляе першапачатковае братэрства, вучыць бачыць прыроду і ўсведамляць, што такое праца, дае матывацыю жыць у радасці і добрым настроі, нягледзячы нават на жыццёвыя цяжкасці.

3. Бацькоўскае заданне рэлігійнага выхавання дзіцяці

Калі бацькі жадаюць свайму дзіцяці поўнага шчасця, то яны павінны паклапаціцца пра яго рэлігійнае выхаванне. Пачатак новага катэхетычнага года з'яўляецца добраю нагодаю, каб усвядоміць адказнасць бацькоў за маральнае, духоўнае і звышнатуральнае выхаванне сваіх дзяцей. Яно з'яўляецца першасным заданнем бацькоў, ад выканання якога залежыць пачуццё спаўнення сваёй місіі на зямлі. Гэтае выхаваўчае заданне мае такое вялікае значэнне, што яго магчымы недахоп цяжка было б чым-небудзь замяніць...

Распачатае з руплівасцю, з разлікам на Божую дапамогу, яно становіцца жыццёвым багаццем дзяцей, іх капіталам, за які можна набыць шчасце на зямлі і ў вечнасці. Марыя з'яўляецца для ўсіх бацькоў доказам плённасці гэтага шляху. Як раней мы казалі, «будуць праслаўляць Яе ўсе пакаленні» за надзею, ўскладзеную на Бога, і адкрыццё годнасці Божага дзіцяці.

Catholic.by

Працяг у наступным нумары

СЛОВА БОЖАЕ Ў НЯДЗЕЛЮ

17 ВЕРАСНЯ, 24 ЗВЫЧАЙНАЯ НЯДЗЕЛЯ

ЧЫТАННЕ КНІГІ ПРАРОКА ІСАІ

(Іс 50, 5-9а)

Госпад Бог адкрыў мне вуха, а я не адпіраўся і не адышоў. Падаў хрыбет мой тым, хто білі, і пашчэнкі мае тым, хто рваў мне бараду. Не засланяў майго твару ад звявагаў і пляўкоў.

Госпад Бог мяне падтрымлівае, таму я не саромеюся, таму трымаю мой твар як крэмній і ведаю, што сораму не спазнаю. Блізка ёсць Той, хто мяне назаве нявінным. Хто адважыцца распачаць спор са мною? Выступім разам! Хто хоча судзіцца са мною? Няхай наблізіцца да мяне! Вось Госпад Бог мой мне дапамагае! Хто ж мяне асудзіць?

Лектар: Гэта слова Божае.
Усе: Дзякуем Госпаду Богу.

ПСАЛЬМ

(Пс 116А (114), 1-2. 3-4. 5-6. 8-9)

Рэфрэн: У жыцця краіне буду бачыць Бога

Люблю Госпада, бо пачуў Ён *
Голас маёй просьбы ,
бо схіліў да мяне сваё вуха *
у дзень, калі Яго клікаў.

Рэфрэн.

Апляталі мяне путы смерці, †
я апынуўся ў сіллі Шэолю, *
трапіў у бядоту і засмучэнне.
Але назваў імя Госпада: *
«О Госпадзе, ратуй мне жыццё!»

Рэфрэн.

Ласкавы Госпад і справядлівы *
Бог наш міласэрны.
Госпад людзей простых аберагае: *
быў я знямоглы, і Ён мне дапамог.

Рэфрэн.

Бо збярог Ён ад смерці маё жыццё, *
вочы мае – ад слёз, ногі мае – ад упадку.
Буду хадзіць я ў прысутнасці Госпада *
у краіне жывых.

Рэфрэн.

ЧЫТАННЕ ПАСЛАННЯ СВЯТОГА АПОСТАЛА ЯКУБА

(Як 2, 14-18)

Якая з таго карысць, браты мае, калі хтосьці будзе думаць, што ён веруе, і не будзе здзяйсняць учынкаў? Ці сама вера здолее збавіць яго? Калі, напрыклад, у брата альбо сястры няма вопраткі ці не стае ім штодзённага хлеба, а хтосьці з вас скажа ім: «Ідзіце ў спакоі, абагрэйцеся і паешце да сытасці!» – але не дасце ім таго, што ім вельмі патрэбна для цела, – дык якая з гэтага карысць?

Гэтак і вера, калі б не была спалучана з дзеямі, яна была б мёртвая сама па сабе. Але нехта можа сказаць: «Ты маеш веру, а я выконваю дзеі. Пакажы мне сваю веру без дзеяў, дык я пакажу маю веру з маіх дзеяў». Верыш, што ёсць адзіны Бог? Добра робіш, бо таксама і злыя духі вераць і дрыжаць.

Лектар: Гэта слова Божае.

Усе: Дзякуем Госпаду Богу.

Алелюя! Алелюя! Алелюя!

Не дай Божа, каб я спадзяваўся на штосьці
акрамя Крыжа Хрыстовага,
дзякуючы якому свет стаў укрыжаваны дзеля мяне, а я дзеля свету.

Алелюя! Алелюя! Алелюя!

✠ ЧЫТАННЕ СВЯТОГА ЕВАНГЕЛЛЯ ПАВОДЛЕ МАРКА

(Мк 8, 27-35)

Потым Ісус падаўся са Сваімі вучнямі ў вёскі каля Піліпавай Цэзарыі. У дарозе Ён пытаўся ў вучняў: «За каго людзі прымаюць Мяне?»

Яны адказалі Яму: «За Яна Хрысціцеля, іншыя – за Ілллю, яшчэ іншыя – за аднаго з прарокаў».

Ён спытаўся ў іх: «А вы за каго Мяне лічыце?»

Пётр адказаў Яму: «Ты – Месія». Тады Ён строга наказаў ім, каб нікому не гаварылі пра Яго.

І пачаў павучаць іх, што Сын Чалавечы павінен многа цярпець, што Ён будзе непрызнаны старэйшынамі, архісвятарамі і кніжнікамі, што будзе забіты, але праз тры дні ўваскрэсне. І гаварыў пра гэта зусім адкрыта.

Тады Пётр адвёў Яго ўбок і стаў пярэчыць Яму. Але Ён павярнуўся і, гледзячы на Сваіх вучняў, паўшчуваў Пятра словамі: «Сыдзі з Маіх вачэй, д'ябал, бо думаеш не пра Божае, а пра чалавечае».

Потым Ён паклікаў да Сябе натоўп разам з вучнямі Сваімі і сказаў ім: «Калі хто хоча ісці за Мною, няхай адрачэцца ад самога сябе, няхай возьме крыж свой і няхай наследуе Мяне! Бо хто хоча зберагчы сваё жыццё, той загубіць яго; а хто загубіць сваё жыццё з-за Мяне і Евангелля, той зберажэ яго.

Лектар: Гэта слова Госпада.

Усе: Хвала Табе, Хрысце.

АГЛОНА... ПАМІЖ БЕЛАРУССЮ І ЛАТВІЯЙ

8 верасня Касцёл адзначае свята Нараджэння Найсвяцейшай Панны Марыі. З гэтай нагоды ў адной з барысаўскіх парафій, якая носіць такі тытул, адбылася парафіяльная ўрачыстасць, у якой браў удзел Апостальскі Адміністратар

Уначы група пілігрымаў падышла да алтара Маці Божай Аглонскай, каб прывітацца і падзякаваць за добрую дарогу. Сярод начы свяціліся толькі белы будынак касцёла, асвечаны пражэктарамі, і крыж насупраць святыні. У касцёле адбывалася святая Імша з удзелам моладзі. Гэта было першае знаёмства са святыняй.

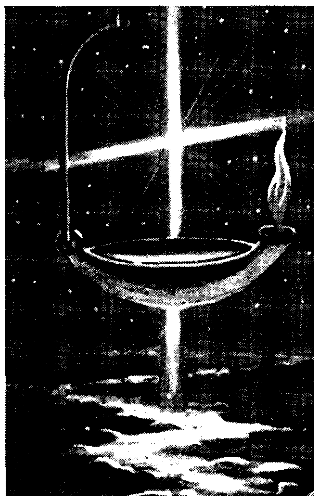
І ўжо зранку, пасля начлегу, які нам прадаставілі гасцінныя латышы, распачалася наша «дарога» па Аглоне. Перш за ўсё, мы абышлі вакол санктуарыя, робячы своеасаблівае «кола гонару». Мы падышлі да галоўнага алтара, са шчырай малітвай пакланіліся Маці Божай Аглонскай, а спевамі перадалі прывітанне ад Беларусі латышскай зямлі. Абраз Маці Божай знаходзіцца над алтаром, да якой трэба паднімацца праз другі паверх. Пілігрымаў з Беларусі паважліва правялі да абраза. Падняўшы вочы ўгору, мы ў цішы звярталіся да Яе, захопленыя такой прыгожай выявай.

Пад святыняй знаходзіцца дольны касцёл з крыптай, дзе захоўваюцца астанкі біскупа Баляслава Слоскана. Мы пазнаёміліся з яго гісторыяй, якая яшчэ раз даказвае, наколькі цесна пераплятаюцца лёсы нашых краін, як Бог і вера не дзеляць людзей па нацыянальнаму прызнаку, а межы не патрэбны, каб атрымліваць ласкі духоўныя:

«Біскуп Баляслаў Слоскан нарадзіўся 31 жніўня 1893 года ў Сцірніене (Латвія) Рукапаложаны у сан святара 21 студзеня 1917 года ў Пецярбурзе. Пасля Кастрычніцкай рэвалюцыі ў Пецярбурзе востра не хапала святароў, і Б.Слоскан пачаў сваю місію ў Расіі ў якасці вікарыя царквы св. Кацярыны. У 1924 годзе выконваў абавязкі вікарыя прыходу св. Варвары ў Віцебску. Па вяртанні ў Пецярбург працягнуў працу плябана прыходу ў касцёле св. Кацярыны.

У той час у Савецкім Саюзе не было ні аднаго каталіцкага біскупа. 10 траўня 1926 года Указам Папы Пія XI біскуп Мішэль д'-Эрбіні патаемна пасвяціў Баляслава Слоскана ў сан біскупа, які да таго часу набыў славу святара, напоўненага пашанай да Бога. Гэта адбылося ў Маскве, у храме св. Людовіка.

Біскуп Слоскан быў прызначаны Апостальскім адміністратарам Магілёўскай дыяцэзіі ў Мінскай вобласці. У гэты цяжкі час ганенняў на вернікаў біскуп бясстрашна выконваў свае абавязкі. Вернікі з захапленнем прымалі Яго Эксцэленцыю.

17 верасня 1927 года Слоскан быў арыштаваны Савецкай уладай і высланы на Салаўкі, дзе яму прыйшлося правесці 3 гады. Пазней біскупа выслалі яшчэ раз – у Сібір. Баляслаў Слоскан, арыштаваны па ілжывым абвінавачванні, прайшоў 17 вязніц, дзе падвяргаўся розным катаванням і здзекам: яго мучылі голадам, трымалі ў холадзе, збівалі. Цэлымі тыднямі ён ляжаў звязаным у камеры смяротнікаў у Маскве на Лубянцы, падуладны жорсткасці ахоўнікаў. Што ж дапамагала Баляславу Слоскану пераносіць найцяжэйшыя пакуты душы і цела? Яго глыбокая вера, малітва, разважанні над стацыямі Крыжовага Шляху Ісуса Хрыста, над таямніцамі Ружанца і заступніцтва св. Тэрэзы з Лізьё – усё гэта дало біскупу сілы вытрымаць у страшных выпрабаваннях.

У 1933 годзе ўрад Латвіі абмяняў Баляслава Слоскана на савецкага шпіёна. У Латвіі біскупа сустрэлі з захапленнем і выказалі яму глыбокую пашану як чалавеку, які перажыў чырвоны тэрор і не здрадзіў веры.

Пасля вызвалення Баляслава Слоскана Папа Пій XI прыняў яго ў Рыме як веравызнаўцу і накіраваў у краіны Еўропы сведчыць аб праследаванні веры ў СССР.

У 1934 годзе, вярнуўшыся ў Латвію, біскуп Слоскан працаваў у Рыжскай духоўнай семінарыі, а ў 1938 годзе выкладаў на тэалагічным факультэце Латвійскага універсітэта. Прафесар тэалагічнага факультэта быў дасканалым духоўным айцом для будучых святароў і прыкладам хрысціянскага служэння для вернікаў.

Ніколі не забываў аб верніках Мінска і Магілёва, яны заўсёды былі ў яго сэрцы, за іх ён безупынна маліўся і прыносіў духоўныя ахвяры.

Калі Беларусь і Латвію падчас Другой сусветнай вайны акупіравала нацысцкая Германія, біскупу не дазволілі вярнуцца да сваёй паствы. У 1944 годзе ён быў вывезены ў Германію, дзе і прабыў да канца вайны.

У канцы 1946 года біскуп Баляслаў Слоскан перасяліўся ў Бельгію і ў 1951 годзе атрымаў сталае месца жыхарства ў бенедыктынскім кляштары Кайзербергу ў Лувене. Біскуп спрыяў адукацыі латышскіх і беларускіх студэнтаў у Лувескім універсітэце, шматлікім дапамог стаць святарамі.

Ала Неверовіч

Працяг будзе

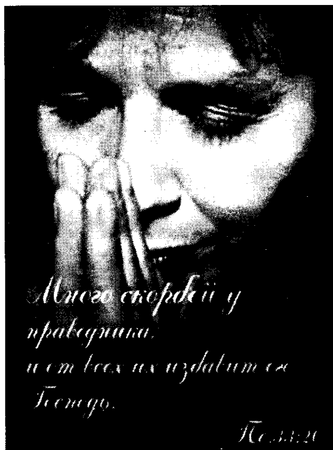
ТРАДИЦИЯ МОЛИТВЫ

В живой традиции молитвы каждая Церковь предлагает своим верным язык молитвы, в соответствии с историческим, социальным и культурным контекстом: слова, мелодии, жесты, иконографию.

Продолжение, начало в № 32.

Молитва Отцу. Нет иного пути христианской молитвы, кроме Христа. Наша молитва, будь она общинная или личная, изрекаемая или внутренняя, восходит к Отцу, только если мы молимся «во имя» Иисуса. Итак, святое Человеческое естество Иисуса есть тот путь, через который Дух Святой учит нас молиться Богу, нашему Отцу.

Молитва Иисусу. Молитва Церкви, питаемая словом Божиим и совершением Литургии, учит нас молиться Господу Иисусу. Даже если она в первую очередь обращена к Отцу, она содержит – во всех литургических традициях – формы молитвы, обращенные к Христу. Некоторые псалмы, соответственно их введению в настоящее время в молитве Церкви, и Новый Завет вкладывают в наши уста и запечатлевают в наших сердцах призывы этой молитвы Христу: Сын Божий, Слово Божие, Господь, Спаситель, Агнец Божий,

Царь, Сын Возлюбленный, Сын Девы, Пастырь Добрый, наша Жизнь, наш Свет, наше Упование, наше Воскресение, Человеколюбец...

Но полноту смысла содержит имя, полученное Сыном Божиим в Его воплощении: ИИСУС. Имя Божие непроизносимо человеческими устами, но, принимая наше человеческое естество, Слово Божие вверяет это имя нам, и мы можем призывать его: «Иисус», «Ягве спасает». Имя Иисуса содержит в себе все – Бога и человека и все домостроительство творения и спасения. Когда в молитве мы говорим «Иисус», мы призываем Его, обращаемся к Нему в нас самих. Его имя одно только и содержит то Присутствие, которое Он знаменует. Иисус воскрес, и каждый, кто призывает Его имя, принимает Сына Божиего, возлюбившего его и за него принесшего Себя в жертву.

Из Катехизиса Католической Церкви

Продолжение следует

ПАД ТВАЁЙ АБАРОНАЙ, МАЦІ

Маленькім я быў ахрышчаны ў касцёле Узвышэння Святога Крыжа. Гэта адбылося 23 ліпеня 1989 года.

Як толькі пачаў хадзіць – першы раз у касцёл святога Сымона і святой Алены мяне прывяла бабця. Кожную нядзелю я прыходзіў з ёю на Святую Імшу. Таксама хадзілі да Катэдры Імя Святой Марыі – Божай Маці, калі маліліся яшчэ на вуліцы, а потым, калі святыню аддалі вернікам. Аб гэтым мне апавядала бабуля, калі я пайшоў у школу.

У касцёле св. Сымона і св. Алены я вучыў Катэхізіс у Марыі. У 1996 годзе быў разам з іншымі дзецьмі ў першай Святой Споведзі і Святой Камуніі. Вывучыў малітвы, а таксама навучыўся маліцца на Святым Ружанцы да Маці Божай. Стараюся часта разважаць над таямніцамі Ружанца, асабліва ў часе пастоў. У нядзелю і ў святы ходзім да касцёла.

Наша катэхетка Марыя павезла нас ў Будслаў, каб мы змаглі наведаць касцёл з цудоўным абразом Маці Божай Будслаўскай.

Цудоўны абраз Марыі ў Будслаўскай базыліцы, перад якім мы маліліся, крануў мяне: як любяць дзеці Маці Божую! Я ведаю, што Яна таксама мяне любіць і хоча, каб мы былі паслухмяныя, добра вучыліся, а галоўнае – маліліся Богу, давяралі Езусу і не грашылі.

29 мая 1999 г. разам з дзецьмі і ксяндзамі я ізноў наведаў касцёл у Будславе. Святую Імшу служылі ксёндз-пробашч Уладыслаў, ксяндзы Пётр і Мечыслаў.

Дзеці ўскладалі да абраза Маці Божай кветкі, спявалі, прымалі Святую Камунію. А Маці Божая паглядала на нас і, здавалася, што Яна усміхаецца нам, бо Ёй гэта было прыемна.

Яна выслухоўвае мае малітвы, просьбы аб добрай навуцы, здароўі ўсім дзецям, бацькам, людзям. Маці Божая любіць нас і аберагае ад хвароб і злога. Я жыву, расту і вучуся пад Яе абаронай.

Маці Божая Будслаўская, будзь маёй апякункай, самай дарагой для кожнага дзіцяці, а я заўсёды буду да Цябе звяртацца за дапамогай. Ты не пакінеш мяне ў бядзе.

ДЗЯКУЙ ТАБЕ, МАЦІ БОЖАЯ БУДСЛАЎСКАЯ!

Уладзіслаў Лубянкоў, 11 год

А сёння, 16 верасня **Уладзіслаў Лубянкоў** адзначае сваё 18-годдзе.

Таму молімся за яго здароўе і просім Бога ўсіх неабходных ласкаў і далейшага заступніцтва Маці Божай на шляху гэтага веруючага юнака!

ЛИТУРГИЧЕСКИЕ ЦВЕТА

Использование богослужебных облачений различных цветов в зависимости от текущего сезона или праздника, известное в наши дни, имеет позднее происхождение и возникло, как представляется, не раньше IX столетия

Продолжение, начало в № 35

Вплоть до введения нового обряда Папа носил облачения лишь белого, красного или фиолетового цвета, надевая красный – а не черный – на Страстную пятницу и заупокойные Мессы.

Лишь миссал Папы св. Пия V ввел рубрики, установившие для Римского обряда единую схему пяти цветов:

* Белый (albus) надевается в Рождественский и Пасхальный сезоны, на праздники Господа и Пресвятой Девы, ангелов, на праздник Всех Святых и дни святых, не являющихся мучениками.

* Красный (ruber), представляющий огонь и кровь, надевается на праздники Пресвятой Крови, Святого Духа, Святого Креста, апостолов и мучеников.

* Зеленый (viridis), цвет надежды, используется по воскресеньям и будним дням по Богоявлению и по Пятидесятнице.

* Фиолетовый (violaceus), цвет покаяния, надевается в Адвент и Великий Пост, а также в дни рогаций(1) и покаяний(2) (за исключением покаянных дней по Пятидесятнице, когда надевается красный), в сезон Septuagesima(3) и в вигилии (за исключением навечерий Вознесения и Пятидесятницы).

* Черный (niger), цвет траура, используется в Страстную Пятницу, а также для заупокойных служб. В порядке исключения, в следующих случаях вместо черных надеваются фиолетовые облачения: когда служатся мессы соответствующего дня не у главного алтаря, когда Пресвятые Дары выставляются для Сорокачасового Поклонения, а также в день памяти Всех Усопших (2 ноября).

Облачения розового цвета (color rosaceus) "Caerimoniale Episcoporum" предписывает для использования в кафедральных соборах; повсеместно же они могут надеваться вместо фиолетового в третье воскресенье Адвента (Gaudete) и в воскресенье середины Великого Поста (Laetare); в эти два воскресенья Папа благословляет золотые розы, которые подносятся католическим королевам.

Белый цвет можно заменять тканью с серебряным шитьем по белому фону, с золотым шитьем, а также красным и зеленым (но не фиолетовым и не черным).

В Миссале 1962 г. (сама реформа датируется 1961 г.) использование некоторых цветов, предписанных Миссалом св. Пия V, изменено. Миссал Папы Пия указывает для праздника Святых Невинных (28 декабря) фиолетовые облачения, за исключением случая, если он выпадает на воскресенье, когда вместо фиолетового следует надевать красное. Согласно реформе же, цвет этого праздника – красный, на какой бы день недели он ни приходился. Красный надевали и на день октавы Святых Невинных, однако октава эта была в 1961 году упразднена.

Еще одно отклонение от общего принципа, которое было снято - фиолетовые облачения на процессию со свечами в праздник Очищения (2 февраля), которые были заменены белыми, соответствующими следующей за процессией мессе. Процессия эта, собственно, старше, нежели месса этого дня, и вплоть до 1961 г. следовала общему правилу использования для молебственных процессий фиолетовых облачений.

Реформы Страстной Недели, проведенные в 1956 г. и вошедшие (с незначительными модификациями) в Миссал 1962 г., также изменили некоторые литургические цвета: например, цвет процессии Вербного воскресенья изменился с фиолетового на красный, а черный цвет службы Страстной пятницы – на фиолетовый.

Как писал аббат Кабролъ, «цвета… имеют свою собственную символику и говорят: черный рассказывает о скорби и трауре, фиолетовый – знак покаяния, красный напоминает нам о крови мучеников, белый означает чистоту, а зеленый – пышно цветущую жизнь. Насколько более выразительной и живой становится литургия, когда мы пытаемся раскрыть для себя значение ее формул и обрядов!»

Примечания:

(1) От лат. rogatio – молебствие; дни рогаций – понедельник, вторник и среду перед Вознесением.

(2) Англ. Ember Days – четыре раза по три дня между третьим и четвертым воскресеньями Адвента, первым и вторым воскресеньями Великого Поста, Пятидесятницей и Троицей и, наконец, после Воздвижения Св. Креста, упорядоченные и предписанные для всей Церкви Папой св. Григорием VII.

(3) После воскресенья за семьдесят дней до Пасхи.

(4) Аббат Кабролъ – дом Фернанд Кабролъ OSB

Артур Крамли,
перевод «UnaFides»

СЕКРЕТАРЬ ПАПЫ ОТВЕЧАЕТ ДЕТЯМ

Маленьких баварцев интересует все: почему у Папы красные ботинки, нет жены и как ему позвонить?

Говорят, дети задают лучшие вопросы. Все снова убедились в этом, когда баварская газета «Mittelbayerischer Zeitung» дала возможность детям узнать больше о Папе непосредственно от его личного секретаря Георга Генсвайна. Сначала монс. Генсвайн пообещал ответить на 10 лучших вопросов, но дети задали их больше 150. Поэтому он ответил на 19.

Томас Грубер, 4 «А» класс, Pielenhofen:

– Что делает Римский Папа, когда ему требуется много информации по какой-нибудь проблеме?

– По всем серьезным вопросам Папа обращается за советом и помощью к своим ближайшим сотрудникам. Также все свои заботы и тревоги он возносит в молитве к Господу, прося у Него помощи и наставления. А затем принимает взвешенное, обдуманное решение.

– Какой табель успеваемости был у Папы, когда он учился в четвертом классе?

– Я не знаю, к сожалению, но убежден, что ausgezeichnet – «превосходный».

8-летняя Вероника Шмидбауер, район Neumarkt

– Римский Папа когда-нибудь скучает по дому?

– Конечно. Он часто думает о своей прекрасной баварской родине. Обычно он постоянно ездил домой в Пентлинг – в конце августа и, на несколько дней, после Рождества. Конечно, теперь эти поездки отменяются, он больше не может регулярно бывать дома.

– Римский Папа читает только серьезные книги, или художественную литературу тоже?

– Сейчас его свободное время так ограниченно, что у Святого Отца нет времени читать романы, только серьезные книги.

– Когда Римский Папа в последний раз плакал?

– Я бы и не узнал никогда.

Юлия Шмид, 2 «А» класс и Селина Фишер из Hausen беспокоятся, что Папе может быть одиноко:

– Почему у Римского Папы нет жены?

– Католические священники, в

том числе Римский Папа, не должны вступать в брак во имя Бога. То есть, они добровольно отказываются от женитьбы и собственной семьи ради большего блага. Это не что-то плохое, наоборот, они делают это из любви к Иисусу.

Маттиас Майер, 8 лет:

– Йозеф Ратцингер был счастлив, когда его выбрали Римским Папой?

– Святой Отец однажды описал, что он почувствовал, когда кардиналы выбрали его. Он «увидел», как на него «обрушился топор гильотины» и, по его словам, очень испугался. Но потом он справился с собой и принял это, как Божью волю.

Андреас Шонбергер, 6 лет:

– Почему Римский Папа носит красные ботинки?

– Это связано с литургической практикой Церкви, с одеждой различных цветов, которую священник одевает к Мессе. Известно, что цвет ризы священника соответствует обстоятельствам. В прошлом Римские Папы обувались в зависимости от цвета облачения, в котором они служили. Со временем эта практика прекратилась, и только красные ботинки стали повседневной обувью Римского Папы.

Элиана Абель, 7 лет; Михаэль, Флориан, Клаус и Штефан – 5 «Б» класс; и Маттиас Меир, 8 лет:

– Почему у Папы белая шапочка?

– Белая шапочка, ермолка, по латыни называется пилеолус. У Римского Папы она белая, потому что он носит белую одежду – сутану. Поэтому с белой сутаной – белый пилеолус. Римский Папа носит его постоянно и снимает только перед Святыми Дарами.

Также у епископов есть ермолки – фиолетовые, потому что они носят фиолетовое, а у кардиналов – красные, так как они ходят в красном.

Юия Фурбах из Регенсбурга, 3 «А» класс, а также весь класс 2 «Б» школы Дитфурта:

– Римский Папа берет отпуск?

– Да, недавно он более двух недель провел в итальянских Альпах, рядом с Монбланом – самой высокой горой Европы. Там он восстанавливался от стресса и напряжения предыдущих месяцев. В любом случае, его отпуск несколько ограничен, потому что он ежедневно должен быть в курсе важнейших событий в Церкви и в мире. Поэтому в отпуске он тоже работает.

ДЗІЦЯЧАЯ СТАРОНКА

Рамона Хендлмайер, 3 «А» класс.

– На каких языках говорит Римский Папа?

– Святой Отец знает несколько иностранных языков. Кроме родного немецкого он ежедневно говорит на итальянском, поскольку в Ватикане это служебный язык. На встречах с кардиналами, епископами, лидерами государств и другими посетителями он часто пользуется английским и французским.

Аня Эбенхох, 3 «А» класс:

– Откуда Римский Папа знает, что Бог существует?

– Потому что сам Бог сказал это. Через Своего Сына Иисуса Христа Он говорит с нами, и, благодаря молитве, Святой Отец, как каждый христианин, поддерживает отношения с Богом.

Однокласница Ани, Кристина Аллкофер спрашивает:

– Почему Римский Папа носит Перстень Рыбака?

– Этот перстень на самом деле – печать, которой удостоверяются важные церковные документы. Кольцо напоминает нам прекрасный открывок из Евангелия, когда Иисус говорит Петру и другим ученикам, что они будут «ловцами человеков». Иисус имеет в виду, что они привлекут к Нему людей. Поэтому это кольцо – символ того, что Папа полагается на Иисуса, и оно напоминает Святому Отцу о его ответственности за Церковь.

Доминик Шмидт, 4 «А» класс.

– Римский Папа когда-нибудь разочаровывался в Боге?

– Вопрос неправильно поставлен. Я могу быть разочарован в других людях или в себе, но не в Боге. Нельзя разочароваться в Боге, потому что Его нельзя поставить в один ряд с людьми.

Действительно, я часто не могу понять, что Он делает, и бываю не в состоянии увидеть смысл того или иного события, которое меня порой ошеломляет и лишает дара речи. Но если вы доверяете Богу, он постепенно откроет ваши глаза и научит понимать Его пути.

Тино Радольф, четвероклассник и участник хора «Соборных воробышков», Регенсбург переживает, что избрание Римским Папой затруднило контакты между Йозефом Ратцингером и его братом Георгом.

– Римский Папа часто посещает своего брата?

– Это больше невозможно, зато теперь все наоборот. Теперь его брат приезжает в Рим или Кастель Гандольфо, чтобы посетить Римского Папу.

Одноклассник Тино, Лукас Меркль:

– У Папы есть время, чтобы отпраздновать Пасху и Рождество со своим братом?

– Последнее Рождество и Пасху Римский Папа праздновал в Ватикане, а его брат – в Регенсбурге. Но после Рождества Георг Ратцингер приехал с визитом в Рим.

Филипп Штумпе, другой «воробышек собора», 4 класс:

– Папа с нетерпением ждет приезда в Регенсбург?

– О да, с огромным!

«Воробышек собора» Йозеф Вендль хочет, чтобы Римский Папа приезжал почаще.

– А после того, как Папа приедет в сентябре, когда он в следующий раз будет в Регенсбурге?

– У Папы нет недостатка в приглашениях, но планировать будущие визиты затруднительно. Возможно пройдет много времени, прежде чем Папа сможет вернуться в Регенсбург.

Людвиг Максимилиан Вольф, 4 «А» спросил то, что хотели знать все:

– Какой номер телефона у Римского Папы?

– Если я скажу, то телефон не перестанет звонить и Римский Папа больше никогда не сможет отдохнуть!

Перевод: Ричард ПАВЛОВ
источник - газета
Mittelbayerischer Zeitung
по матеиалам Ратцингер Информ

СВЯТЫ ХРОСТ

З радасцю паведамляем, што за апошні час Сакрамант Хросту атрымалі наступныя дзеці і дарослыя.

1. Кацярына Норыд, дачка Сяргея і Наталлі
2. Вікторыя Серада, дачка Аляксандра і Людмілы
3. Максім Плоткін, сын Аляксандра і Алены
4. Віталій Канончык, сын Віталія і Іны
5. Аліса-Марыя Корсак, дачка Вадзіма і Анны
6. Дзмітрый Калбанаў, сын Віктара і Валянціны

Малітва бацькоў пасля Хросту

Божа, Ойча ўсяго жывога! Зірні ласкава на гэтае дзіцятка, якое Ты даў нам. Адары яго верай, надзеяй і любоўю, учыні, каб, узрастаючы ў ласцы і любові, заквітнела добрымі ўчынкамі і стала дзіцяткам Тваім навекі.

СВЯТАЯ ІМША БУДЗЕ АДСЛУЖАНА

_______ . _______ 2006г. у _______ . _______ гадзін

у інтэнцыі ____

____

18 верасня Панядзелак	19 верасня Аўторак	20 верасня Серада	21 верасня Чацвер	22 верасня Пятніца	23 верасня Субота	24 верасня Нядзеля
9.00 - ✞	9.00 - ✞	9.00 - ✞	9.00 - *	9.00 - *	8.00 - *	8.00 - *
12.00 - ✞	12.00 - ✞	12.00 - ✞	12.00 - *	12.00 - ✞	10.00 - ✞	9.00 - *
17.00 - ✞	17.00 - ✞	17.00 - *	17.00 - ✞	17.00 - ✞	12.00 - *	11.00 - *
19.00 - *	19.00 - *	19.00 - ✞	19.00 - ✞	19.00 - *	17.00 - ✞	13.00 - S
					19.00 - ✞	17.00 - * 👪
						19.00 - *

✞ – Св. Імша ў інтэнцыі памерлых
* – Св. Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым блаславенстве, апецы Маці Божай
S – Summa – Св. Імша ў інтэнцыі ўсёй парафіі
M – Св. Імша з удзелам парафіяльнай моладзі
PL – Св. Імша на польскай мове
👪 – Св. Імша для дзяцей
скл. – складковая Святая Імша
IT – Св. Імша на італьянскай мове
♥ – Св. Імша для маладых сем`яў

Штодзённа ў касцёле а 15-й гадзіне чытаецца **Каронка да Божай Міласэрнасці**
У капліцы Маці Божай Будслаўскай – **Вячыстая Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту**

18 верасня - Успамін св. Станіслава Косткі, законніка
19 верасня - Успамін св. Януарыя, біскупа і пакутніка
20 верасня - Успамін Андрэя Кім Таэгона, святара, і Паўла Чон Хасана, і паплечнікаў
21 верасня - СВЯТА СВ. МАЦВЕЯ, АПОСТАЛА І ЕВАНГЕЛІСТА
23 верасня - Успамін св. Піо з П'етрэльчыны, святара

17 ВЕРАСНЯ - 24 ЗВЫЧАЙНАЯ НЯДЗЕЛЯ

АБ`ЯВЫ

Юбілейны канцэрт гурта «MIŁOŚĆ» у Лідскім замку
23 верасня 2006 г. ў 18.00.
Уваход свабодны
Тэлефон для даведак: 8-029-280-6-280
e-mail: milosc@tut.by

САРДЭЧНА ЗАПРАШАЕМ!

АБ`ЯЎЛЕНЫ МАСТАЦКІ КОНКУРС, прысвечаны Яну Паўлу ІІ.

Дзяцей і моладзь ва ўзросце ад 6 да 18 гадоў запрашаем дасылаць малюнкі на тэмы: «Жыццё і дзейнасць Яна Паўла ІІ» і «Пілігрымкі Яна Паўла ІІ» да 15 кастрычніка ў парафію.

Конкурс будзе праведзены на пачатку лістапада 2006 г. Абвяшчэнне вынікаў і ўручэнне ўзнагародаў лаўрэатам конкурсу і падзяка ўдзельнікам адбудзецца 18.11.2006 г. у архікатэальным касцёле г. Мінска.

ІМЯНІНЫ

18 верасня – **св. Станіслаў Костка** – Альжбета, Ірэна, Ірміна, Юзэфа, Станіслава, Апанас, Глеб, Давід, Захар, Максім, Фёдар
19 верасня – **св. Януар** – Міхал, Канстанцыя, Канстанцін, Архіп, Давід, Зіновій, Кірыла
20 верасня – **св. Францішак, св. Андрэй, св. Павел** – Рэната, Макар, Яўстахій, Эвеліна, Іван, Лука, Серапіён, Філіпіна
21 верасня – **св. Мацвей Апостал, евангеліст** – Дарый, Іпаліт, Мацільда, Дар'я
22 верасня – **св. Тамаш, св. Маўрыцый** – Юзэф, Аліна, Ірэна, Фядос, Харытон, Ганна, Якім, Мікіта, Феафан
23 верасня – **св. Лінус, св. Тэкля** – Клімент, Багуслава, Багуслаў, Кліменціна, Павел, Андрэй, Пётр
24 верасня – **св. Герард, св. Герман, св. Яніна** – Дзмітрый, Хрыстына, Яраслаў, Яраслава, Герарда, Фядор, Сяргей, Тэадор

Голас душы № 37 (220) 2006. Пасведчанне аб рэгістрацыі № 2178. Выдадзена міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь 19 лістапада 2003 г.
Заснавальнік: грамадскае аб'яднанне «Хрысціянскае таварыства міласэрднасці». Выдаецца з верасня 2000г. на беларускай, рускай, лацінскай і польскай мовах.
Галоўны рэдактар – Кс. Уладыслаў Завальнюк, адказны рэдактар – Наталля Сундукова, вёрстка – Максім Салавей.
Адрас рэдакцыі: 220050, г. Мінск, вул. Савецкая, 15. Тэл.: (017) 200-44-15, (017) 200-56-32. Факс: (017) 200-55-61, E-mail: church_minsk@nsys.by, www.churchminsk.by.
Падпісана да друку 14.09.2006. Фармат 60х84 1/8. Наклад 250 асобнікаў. Заказ №

ЭДВАРД ВОЙНИЛОВИЧ

ВОСПОМИНАНИЯ

УЗОР АЙЦА, ФУНДАТАР І МЕЦЭНАТ ПАБУДОВЫ КАСЦЁЛА св. Сымона і св. Алены, а наш суайчыннік Эдвард Вайніловіч, 11 чэрвеня вярнуўся ў свой храм!

Продолжение. Начало в № 7.

Здесь же я пожал руку и обмолвился несколькими словами со Столыпиным, не зная еще, что он уже получил назначение на пост министра внутренних дел. Ожидать долго не пришлось, придворный чиновник указал нам дальнейший путь, и сразу же за палатой, в которой, к большому нашему удивлению, мы увидели охрану императора – гвардейцев Преображенского полка во главе с офицером, при полном вооружении. Мы вошли в огромный, празднично украшенный, зал, где нам указали места на возвышении с правой стороны от трона. Мы остановились как раз напротив членов сената. За сенатом расположились члены Думы, а за ними – представители различных государственных, гражданских и военных учреждений, которым не было видно конца. Посреди зала лежала пурпурная ковровая дорожка, разделяющая зал на правую и левую стороны, и заканчивающаяся у возвышения, на котором стоял золотистый трон, с перекинутой через подлокотники мантией из парчи, расшитой гербами и подшитой мехом горностая.

Не буду перечислять, в каком порядке проходила придворная служба, несущая регалии. Я узнал графа Адама Плятера, виленского маршалка.

Поражало великолепие придворных дам с глубокими, независимо от возраста, декольте, увешанными драгоценностями. Хочу только передать впечатление, которое произвели на меня две императрицы: мать-императрица с недовольной миной на лице, как бы говорящей: «Если бы не смерть моего мужа, не было бы этих новых порядков. Многих из этих «представителей народа» он приказал бы гнать со двора». А правящая императрица Александра Теодоровна была сильно взволнована. Каждому было известно, что она погружена в мысли о своем сыне. Именно в этот момент решалась судьба его будущего в зависимости от того, какой поворот совершит история России. Мы сравнивали ее с Марией Антониной в эпоху собрания «Etats géneraux». И тогда наши симпатии были на стороне ее матери, и мы хорошо понимали состояние ее души. Обе императрицы заняли места рядом с троном, стоя, однако, на некотором расстоянии от него, рядом с Государственным Советом.

Раздались звуки национального гимна, и в зал вошел император вслед за высокопоставленными чиновниками, несущими Государственный флаг и меч – Скипетр и Державу – атрибуты самодержавия; бледный и взволнованный, сел на трон. Ему передали обращение, которое он прочитал стоя. Мы хорошо его слышали в отличие от остальных, находящихся в отдалении. Нас удивило то, что, обращаясь ко всему народу, он специально подчеркивал: «дорогих моему сердцу крестьян», в то время как иные сословия не удостоились никаких эпитетов. Подобное заигрывание «власть предержащего» редко приносит желаемые результаты. После прочтения манифеста раздалось «ура», но не очень дружное, так как доносилось оно лишь со стороны стариков Госсовета и Сената, взволнованных и осознающих важность момента, когда безвозвратно перелистывалась страница истории государства. Это «ура» не было дружно подхвачено членами Думы, состоящими в основном из этих «дорогих сердцу крестьян». Позже мы узнали от наших депутатов Думы, что вид этой прекрасной свиты отнюдь им не импонировал. В золотистых украшениях они видели «людскую кровь и пот», а прелести придворных дам комментировались циничным образом. После криков «ура» военный оркестр опять исполнил гимн «Kol siawien» / «Славься» /. Император в сопровождении свиты покинул зал через противоположный выход. Когда я стоял и размышлял, ко мне подошел Столыпин и спросил о впечатлениях. Я ответил ему, что «меня удивило то, что из той среды, о ком его величество наиболее сердечно отзывался, почти ни одного возгласа в его честь не послышалось, а те, кого он специально не вспоминал, поддержали его». Столыпин пожал плечами и сказал: «Едем в Думу, посмотрим, что будет там». Помнится такие же впечатления были и у Витте, так как, спустя несколько недель, он спросил у меня: «Как Вы думаете, из этой

Думы что-нибудь получится?» И сам ответил: «Ничего из нее не получится, потому что только любви свойственно быть творческой, а я не заметил этого чувства у тех, для кого его высочество столько сделал и намеревается сделать. Я видел у них только ненависть ко всему тому, что возноситься над толпой».

От Зимнего дворца до Таврического, в котором находилась Дума, был кусок дороги; ехать пришлось медленно, поскольку, чем ближе к цели, тем оживленнее было движение, а на Обойной улице было так тесно, что кареты еле продвигались, и конная полиция и военные уже не могли управлять ситуацией.

Чем ближе подъезжали к Таврическому дворцу, тем громче было слышно скандирование: «Амнистия, амнистия!». Хочу отметить, что со времени гапоновского шествия и до наших дней масса людей была выслана или брошена в тюрьмы за участие в демонстрациях и политических заговорах.

Некоторых членов Государственного Совета, проезжающих в каретах, толпа узнавала и приветствовала аплодисментами; другие ехали с зашторенными окнами, боясь враждебных выходок.

Таврический дворец, наспех построенный могущественной волей Екатерины для приема возвращающегося из Крымского похода Потемкина, менее пышный снаружи, имел очень красивые залы внутри, построенные и оформленные в стиле тогдашней эпохи. Рассказывали, что здание не очень добротное по причине ограниченности времени на отделку, отведенного Екатериной архитекторам. Утверждали, что внутренние колоннады сделаны из дерева и покрыты искусственным мрамором. Однако же он простоял почти полтора столетия; а отслоение штукатурки и ее падение были связаны уже с более поздними работами, выполненными при подготовке зала для проведения заседаний Думы, что можно было списать на счет современных «умельцев».

Прибыв во дворец и направляясь в ложу, предназначенную для членов Государственного Совета, я опять встретился со Столыпиным, который, открывая дверь в ложу и, входя одновременно со мной, сказал: «Ну, перекрестимся и пожмем друг другу руки для будущего совместного труда». Имел ли он уже тогда в виду те свои предложения, которые 3 месяца спустя намеревался изложить подробнее?

Зал был переполнен, а напряжение было таким, что, казалось, достаточно небольшого инцидента, чтобы спровоцировать взрыв. В связи с болезнью дряхлеющего председателя Государственного Совета графа Сольского в кресле президиума заседал вице-председатель Фриш. Он зачитал обращение императора и поручил собранию приступить к избранию председателя Государственной Думы. В связи с необходимостью проведения всех манипуляций при подаче и подсчете голосов процедура избрания затянулась, хотя каждому было известно, что кадеты, правящие бал в Думе, уже давно назначили на это место Муромцева, московского адвоката, человека во всех отношениях соответствующего этой почетной должности. После избрания действительный тайный советник Фриш уступил место Муромцеву, который под бурные аплодисменты, занимая председательское кресло, поблагодарил за доверие и оказанную ему честь и предложил «прокричать «ура» в честь нашего конституционного монарха». Употребление этого термина, нигде в официальных документах не предусмотренного и не утвержденного, вызвало шквал аплодисментов и громкое «ура», которое без этого акцента, или даже уловки, было бы далеко не таким громким. Одновременно на трибуну вскочил один из братьев Петрункевичей и выкрикнул слово «амнистия», которое вызвало новый ураган эмоций. После чего Муромцев сразу же отложил следующее заседание, чтобы согласно регламенту направиться в Царское Село для представления его императорскому величеству. Важно отметить, что во время подсчета голосов, когда уже вопрос избрания председателя отчасти был решен, тогдашний председатель Совета Министров Горемыкин (тип закореневшего на высоких постах бюрократа) взял под руку Муромцева и направился с ним за трибуну в полукруглую часть зала заседаний для решения с ним некоторых текущих, не терпящих отлагательства, вопросов. Их совещание продолжалось как минимум один час, чем и привлекло всеобщее внимание.

Открытие Государственного Совета происходило в большом дворянском зале на Михайловской площади, поскольку так называемый «Мариинский дворец» еще не был готов. Все происходило очень спокойно, согласно церемониалу, с молебенами высшего столичного духовенства и прекрасным исполнением придворной капеллы.

Итак, в стране вроде бы началась новая жизнь, но на самом деле она была больше чревата опасениями, чем надеждой, поскольку правительство никогда не хотело искренне двигаться в направлении осуществления обещаемых в манифестах реформ, исполнения которых по-прежнему требовали депутаты. Между тем, депутаты забывали, что они сами, несмотря на кажущиеся свободолюбивые настроения, уклонялись от выполнения своих обещаний относительно Кресов, так демонстративно провозглашаемых на съездах земцев и, якобы, следующих в националистическом направлении.

Ксёндз Владислав Завальнюк

Продолжение следует